

Міністерство часу

КУПИТИ

Бестселер The New York Times Найкраща книга року за версіями NPR, VANITY FAIR, ESQUIRE, VOX, THE INDEPENDENT, KIRKUS REVIEWS
Книга-переможниця премії GOODREADS CHOICE AWARD у жанрі SCI-FI Вибір книжкового клубу GOOD MORNING AMERICA BBC планують екранізацію

Одного дня я прийняла заманливу пропозицію - стати співробітницею нещодавно створеного міністерства. Чим ми займаємося? Експатріюємо в сьогодення людей з різних епох, аби дослідити межі можливого в подорожах у часі. Мій експат - капітан Ґрем Ґор, що мав загинути під час злочасної експедиції Франкліна в Арктику. Та от дивина: опинившись у моєму часі Ґрем стає фанатом Spotify, пральних машинок і поводить ся геть не як експат. А ще він шалено привабливий.

Однак про стосунки на роботі варто забути! Між нами з Ґремом - ціла часова прірва. Та що як минуле й майбутнє можна поєднати? Бездоганий темп та сміливе поєднання жанрів. Це одночасно шпигунський гостросюжетний трилер, розповідь про подорожі в часі, ромком і історія, в якій є місце для роздумів про кліматичну кризу, імперіалізм і існування людства загалом

Esquire У "Міністерстві часу" є все, що ви хотіли б бачити в книжці. Це неймовірне та захопливе читиво, про яке ви неодмінно розкажете всім своїм друзям

Cosmopolitan

Напевно, цього разу він таки помре.

Виявляється, його це не бентежить. Мабуть, він так змерз, що вчепився у власну свідомість, ніби п'яниця. Думки його схожі на прозорих вільноплавних медуз. Коли арктичний вітер щипає за руки і ноги, думки впираються в череп. Вони замерзнуть останніми.

Він розуміє, що йде, хоча вже нічого не відчуває. Крига попереду кришиться й відступає — мабуть, він таки йде вперед. На спині в нього гвинтівка, а на животі — сумка.

Речі ці здаються невагомими, але й схожими на сізіфів камінь водночас.

У нього гарний настрій. Якби губи не заніміли, насвистував би.

Удалині чутно вибухи від гарматних пострілів. Три поспіль, немов гармата чхнула. Корабель подає сигнал.

Розділ перший

Інтерв'юерка назвала моє ім'я, і від цього аж у голові запаморочилося. Я ніколи не називаю свого імені навіть подумки, а вона ще й правильно його вимовила — таке буває нечасто.

— Адела, — назвалася вона. Я одразу запримітила пов'язку на її оці й біляве волосся, трохи схоже на сіно. — Заступниця міністра.

— Якого міністра?

— Присядьте.

Пішло вже шосте коло співбесід. Ці співбесіди проводилися на посаду людини, що буде займатися трудовою зайнятістю вже наявних у компанії кадрів. В оголошенні йшлося про «службову таємницю». Яюсь нетактовно ставити печатки з грифом «таємно» на документацію про мінімальний і максимальний поріг заробітної плати. На такий рівень секретності мене ніколи не допускали, тому ніхто й не розповідав, що то має бути за робота. Оскільки зарплата на моїй старій посаді була майже втричі нижчою, необізнаність тішила. Щоб дістатися навіть до цього рівня,

довелося заробити бездоганні оцінки на випробуваннях із першої долікарської допомоги, успішно скласти тестування щодо захисту вразливих груп населення та іспит на право проживання в Британії. Я знала, що доведеться тісно працювати з одним чи кількома біженцями, які мають особливий статус чи потреби, але не знала, звідки вони втікають. Чомусь подумала собі, що то якісь політичні опозиціонери.

Адела, заступниця бозна-якого міністра, заклала пасмо за вухо — ламке біляве волосся виразно зашаруділо.

— Ваша мати була біженкою, правда?

Божевілля. Ну хто так починає співбесіду?

— Так, мем.

— Із Камбоджі?

— Так, мем.

Під час цих співбесід мені вже кілька разів ставили це запитання. Зазвичай лунало воно з якоюсь висхідною інтонацією, наче я обмовилася, ніби ніхто з Камбоджі не виїздить. Один клоун навіть сказав, що я не схожа на камбоджійку, а потім почервонів як рак, бо співбесіду записували в тренувальних та моніторингових цілях. Так той інтерв'юер отримав догану. Мені часто кажуть, що я не схожа на камбоджійку, маючи на увазі щось на кшталт: «Ти схожа на одну з тих, кого довго не вважали за білих — типу іспанки, — а ще ти не зазнала геноциду, і це добре, бо від геноциду комусь може бути незручно».

Далі ніхто нічого не згадував про геноцид. (Чи залишились у вас там родичі? (Надута гримаса.) Часто провідуєте? (Співчутлива усмішка.) Гарна країна (на нижній повіці...), коли я там була (...видно сльозу), усі були такі люб'язні...) Адела просто кивала. Цікаво, чи скористається вона тим рідкісним варіантом і назве Камбоджу брудною?

— Моя мама нізащо не назвала б себе біженкою чи бодай колишньою біженкою, — додала я. — Мені навіть дивно чути таке від інших.

— Ті, з ким ви будете працювати, також навряд чи будуть уживати цей термін. Краще — «експат». Відповідаючи на ваше запитання: я заступниця міністра з питань експатріації.

— А вони експатріюють з...

— Історії.

— Перепрошую?

— Подорожі в часі. — Вона стенула плечима так, наче розповідала про кавоварку. — Вітаємо в Міністерстві.

Будь-хто, хто коли-небудь дивився фільми про подорожі в часі, читав книжки про подорожі в часі чи пропускав свою зупинку, задумавшись про поняття подорожей у часі, розуміє, що ти опиняєшся по вуха в лайні одразу, як починаєш замислюватися над фізикою цього процесу. Як таке можливо? Як таке можливо? Я існую на початку і в кінці цього роздуму, і це теж своєрідна подорож у часі, а ще я можу сказати тобі таке: не переймайся. Єдине, що треба знати: у скорому майбутньому британський уряд розробить інструмент для подорожей у часі, але не проведе достатньо експериментів.

Аби уникнути хаосу, до якого призведе зміна перебігу історії — якщо «історію» можна розглядати як цілісну та одиничну оповідь (фігня повна), — було прийнято рішення витягати людей з історичних баталій, природних катаклізмів та епідемій. Ті, кого експатріюють у двадцять перше століття, все одно загинули б у відведений для них час. Їх треба витягати з минулого так, аби не вплинути на майбутнє.

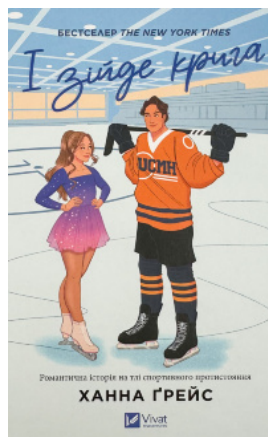
Ніхто й гадки не мав, як подорож у часі впливає на людський організм. Тож друга причина, чому важливо обирати тих, хто вже мав померти у своєму часі, — це те, що вони цілком ймовірно могли померти і в нашому. Наче риби, викинуті на сушу. Напевно, людська нервова система може витримати лише певну кількість епох. Якщо подорож оберне тих експатів на сіро-рожеву кашу в лабораторії Міністерства, то формально це можна не вважати вбивством.

Якщо припускати, що експати виживуть, то вони все ж будуть людьми, а це ускладнює завдання. Коли маєш справу з купою експатів, краще не сприймати їх за людей. Це заважає документації.

Рекомендована література

Секрет служниці

І зійде крига

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ